ÇOBANIN AŞKI (2) Gülcan Yenice ERDEM

Yazan: Gülcan Erdem - 28 Aralık 2019

"Eee nemiş beyaa

"Ne olsun be dayı?… Sevda bu… Sevda, neler yaptırmaz adama?… Gül koparmış dalından, iki ayakkabımın içine gül koymuş. Sevda dedim ya… Kokladım, kokladım… Sonra kaval çaldım uzaktan ona…

Ahmet sustu, "ben de kalkayım artık" dedim. Kapıya yürüdüm. Aklıma gelen bir şeyi söylemek için tekrar döndüm;

"Ahmet, bak sana ne desem şindi. Ben yarın geleyim, seçelim sana on koyun. Helal olsun benden yana. Dağdan odun kestirelim. Köylümüz de yardım eder bilirsin. Kerpiciyle, kiremitiyle yap anacığının yanına bir göz odacık. Allah büyüktür be evlat. Ayde, müsade bana, kal sağlıcakla…

Masada oturan Şahin Aga, memleket arkadaşının önüne koydu cıgara paketini.

"Ayde bre yak benden bir cıgara da yarım bırakma anlat dinleyelim. Yeğen, sen de getir birer çay bu masalara."

"Eh anlatayım anlatmasına da, kötü beyaa… Bizim düzen bozulmaya başladı o sıralar. Bir laf gelir dolaşır oralarda; bizim askerler gelecekmiş… Bir laf gelir dolaşır; Osmanlı çökmüş, Rumlar alacakmış topraklarımızı… Osmanlı kaybetmiş gücünü. Başladı mı Rumlar, Bulgarlar çete kurmaya. Türkleri zayıf, korumasız buldular mı, eziyet ederlerdi. Eziyet ki, ne eziyet. "Gidin buradan" demeye başladılar. Biz gidersek topraklarımız onlara kalacaktı, istedikleri de oydu zaten. Onlar kurar da biz kurmaz mıyız, durur muyuz? Bilirsiniz oradan gelenler, neler çektik. Nerede güreşçi, nerede yiğit, avcı, gücü kuvveti yerinde çiftçi ne kadar genç varsa işi gücü bıraktılar, çeteleşmeye başladılar. Önce canımızı sonra malımızı koruyalım, iş bize düştü dedik. Bir duyarız köy yakarlar, bir duyarız talan ederler. Malımızı mı korusak, canımızı mı… Bozuldu düzen, tadımız kalmadı. O günlerde, bir gece, benim çobanı uyku tutmamış, çıkmış dere boyu yürümüş, sevdalısının evine doğru. Köpek havlamasın diye uzakta bir taşın üstüne oturmuş hayal kurmuş. Karanlığın sessizliğinde, az uzaktan ayak patırtısı ve sesler duymuş yavaştan. Yatmış yere görünmesin diye. Sevdalısının evlerinin arkasındaki otluktan gelmiş sesler… Hem heyecanlanmış, hem korkmuş. Can korkusu taşıyorduk artık. Evin arkasında, birkaç yerden otları tutuşturmuş kaçmış çete. Çete uzaklaşır uzaklaşmaz koşmuş sevdalısının evine doğru Ahmet… Köpekler havlamaya başlayınca evin lambaları da yanmış bir bir. Evden çıkanlar köpeğin havladığı yana gelmiş. Kızın kardaşlarından biri bizim Ahmet'i görünce sarılmış boğazına. Ötekiler de arkasından… Benim çoban işaret etmiş merayı. O anda yeni tutuşan otları ve dumanları gören koşmuş meraya. Nara, şamata, köylüler kalkmış ayağa. Zaten huzursuz herkes, büyük kalabalıkla söndürmüşler yanmakta olan otları… Ahmet de onlarla beraber. Sonra dönmüşler gece vakti evlerine. Çobanı bırakmamışlar, teşekkür etmişler, özür dilemişler.

"Kusura bakma be Çoban, ne olduğunu bilemedik. Gece vakti huzur mu kaldı epimizde?"

"Uykum kaçmıştı, dolaşırdım, gördüm uzaktan gölgelerini. İyi ki de gördüm, rastladım. Sıcak yaz ayında tutuştu mu, alır başını giderdi alevler…"

Kocaman bir çıkın hazırlamışlar, vermişler çobanın eline. İçi yiyecek dolu. Ekmek, ceviz, peksimet, peynir, pekmez… Allah ne verdiyse… Çoban Ahmet biraz kırgın, biraz kızgın;

"Olmaz ağalar yanlış yaparsınız, istemem böyle bir şey. Siz olsanız aynı şeyi yapmaz mıydınız…?"

"Elbette yapardık be çoban… Lakin bu hediyemizi de sen kabul et." Daha fazla ısrar edersem, ayıp olur diye düşünmüş Ahmet, almış çıkını eline, çıkmış kapıdan;

"Öyle olsun bakalım Ağalar… Hakkınızı helal edin. Allah kazadan, şerden korusun, kalın sağlıcakla…

Bizim Çoban helalleşip kapıdan çıkar, ayakkabılarını giyer, erzak çıkını elinde dereye doğru kulübesine yürür gider. Velakin ayakkabılarının içinde parmakların ucuna takılan şeyleri hemen fark eder, biraz uzaklaşınca ayağından çıkarır içine bakar. İçinde gene gül vardır. Oracıkta alır güllerini eline, ayakkabılarını giyer tekrar. Güller mektup olmuştu bu sevdalılara.

"Sözden söze değildi bizim mektuplarımız. Gönülden gönüle, gül yapraklarıyla yazılıydı. Kokladım, kokladım bastırdım yüreğime. O ufak, gariban evime girer girmez gül yapraklarını koydum kırık dökük bir tasın içine. Gül tasımı da yastığımın başucuna koydum. Yüreğim yalnız değildi artık. Aldım yine kavalımı duyurdum feryadımı uzaklara" diye anlatırdı garibanım.

Sali Dede, arada çayını yudumlarken acelesi olmadan anlatıyordu çobanın sevdasını.

"Sonraki günlerden bir gün, çobanıma seçtirdim on koyununu. Yüzü güldü fakirimin. Sürüden kolay seçilsinler diye koyunlarının sırtına kırmızı boya ile işaret koydu. Anlattığına göre karşı köye gittikçe selamlaşırlarmış Ceylan'ın Kardaşlarıyla. Ceylan da yolunu bekler olmuş sık sık. Çok geçmedi köylü duydu, Ceylan Kızla çoban Ahmet'in sevdasını… Bilirsiniz bizde iki yavuklu birbirlerini görmek için pınar başında bekler. Başka yolu yoktu görüşmenin. Kız suya gider, sevdalısı yolunu gözler, bakışırlar, eyecanlanırlar ama konuşamazlardı.

Çobanım Ahmet, kızı yalnız bulmuş bir gün, sarıvermiş göğsünün üstüne, kucaklamış sıkı sıkı. Koklamış yemenisini, saçını. Ceylan da almış Ahmet'inin kokusunu. Toparlanmış kaçmış, korkmuş heyecandan. Köylü duyar da kızın kardaşları duymaz mı olanları. Duymuşlar elbet. Birileri duyuruvermiş en büyük Ağabeyine. Ağabeyi Necip'in kafası olmuş mu allak bullak… Eve gelmiş, almış bitanecik kardeşi Ceylan'ı karşısına. Anasını da çağırmış yanına. Ceylan Kız anlamış var bir durum… Korkmuş, ürkmüş, sokulmuş anasının kollarına. Necip öfke dolu bağırmış Ceylanın yüzüne yüzüne;

"Ceylan, anlat bakalım şimdi olanları? Anlat… Anam da duysun… Yakıştırdın mı kendine? Ana, bunun Çobanla ne işi olur? der demez, anası feryat etmiş;

"Hiiyy… Bre kızım aklın mı yok, ne yaptın sen? Baban duyarsa, kardaşların da duyacak, biricik kardaşım demezler, saçlarını yolarlar verirler eline. Kapıya da çıkamazsın, pencereye de."

"Ana sahip ol bu kıza, daha fazlasını duymayayım, ele güne karşı. O çobanla da başımı derde sokmayın, kırarım bacaklarını" diyen Necip çıkar gider…

“Aman mari kızım, kurbanın olayım, yapma bir yanlışlık. Çoban kim, sen kim? Davul bile dengi dengine demişler. O çoban da bir başına, kimsesiz, kardaşların yedi kişi, yakarlar canını çobanın. Sebep olmayasın derim…”

Anasını sessizce dinleyen Ceylan irkilir birden;

“Ana deme öyle… Çoban Çoban dersiniz… Çoban insan değil mi, onun yüreği yok mu? Kendi fakir ama insan değil mi? İkimiz de köylüyüz… Farkımız fakirlik olsa ne olacak?”

“Aman mariii, kız dillendi. Te bunları anlatırsın babana dur sen. Necip’in karşısında kaçacak yer aradın. Mari çoban kendi karnını doyuramaz, sana nasıl bakacak ?”

Ceylan cevap veremedi. Anasına söylense ne olacaktı, sustu. Bakışına hüzün çöktü. Nakışını aldı eline, sığındı motiflerine… İlk aklına düşen, sevdalısını incitirlerse, ne yapardı?.. Yüreğine acı saplandı birden. Mutfağa doğru giden anasının ardından seslendi;

“Anaa!..”

Anası duydu ama cevap vermedi. Ceylan Anasının duyduğunu biliyordu, seslendi kırık bir sesle.

“Ona kötülük yapmasınlar.”

“Ah, ah be kızım ah…”

“Kurbanın olayım anam.”

Necip evden çıkar çıkmaz çobanı bulmak için kırları dolaştı. Bulamadı döndü öfkeyle. Nasıl olsa akşam kulübesine dönecek diye düşündü. Babasına ve kardeşlerine söylemedi. Dallanıp budaklanmasını istemiyordu. Akşam zamanı eve geldi yemek yedi, anasına da kimseye söylememesi için tembihte bulundu. Ceylan’ın yüzüne bakmadı. Ceylan’ın tasası, Necip değil, sevdalısıydı. Tahmin ediyordu ağabeyi gidip bulurdu onu. Necip yemeğini yer yemez çıktı evden, yürüdü geçti dereyi, karşı tarafta ki küçük kulübeyi buldu. Onu seven kocaman bekçi köpeği de beraber geliyordu yanında. Kulübenin kapısı açıktı ve cılız bir lamba ışığı vardı içerde. Kapıya vurarak seslendi Necip:

“Çoban… Eyytt çobaan…”

Çoban içerde yoktu, kulübenin karşısında bir ağacın gövdesine yaslanmış oturuyordu. Necip görmedi çobanı ama; çoban onu uzaktan beri görüyordu. Oturduğu yerden kalktı;

"Buyur Necip ağa buradayım, Hayırdır bu saatte?

Necip döndü, baktı yüzüne dik dik, bağırdı:

"Çoban beni iyi dinle… Bir daha geçmeyesin bizim tarafa. Bir daha adım atmayasın o tarafa… Anladın mı ne dediğimi?"

"Anladım Necip, anladım ne dediğini. Boynumuz kıldan ince Necip Bey. Siz Bey biz Çoban… Haddimizi biliriz. Kaderi rüzgâr kovalarsa, kader sürüklenir durur. Rüzgarın önüne düşmeye görsün. Gönlünüzü ferah tutun."

"Çoban ne diyorsun sen?"

Necip sinirlendi, bağırdı gözdağı vermek için üzerine yürüdü…

"Ne diyeyim Necip Bey, haddimize mi. Davul dengi dengine; bilmez miyim?"

Çobanın köpeği de sahibinin huzursuzluğundan rahatsız olmaya, bunu hırıltılarıyla belli etmeye başladı. Necip parmağını çobanın gözüne sokarcasına uzattı ve bağırdı:

(devam edecek)

Yorum Ekle

Gülcan Erdem